

kelt af Sveriges Stænder bestod, hvad der var Standens Karakter og Maal, hvilke Forandringer den undergik og hvor dens Svagheder og Fortrin fandtes. Ingensinde før havde man set saa dybt ind i hele Samfundsbygningen som det nu blev Tilfældet ved denne Historikers med saa stor Klarhed som fra fuldkommen objektivt Standpunkt skrevne Værk. Her talte en Sandhedssøger, som vilde skue til Bunds og kun give det sikre og paalidelige; han valgte kun at give det politiske Livs Historie, og han vilde ikke glimre ved farverige Skildringer, M. kjendte fuldt vel sine Evners Vidde, og hans Maal var at opbygge et grundmuret Værk, som gav Forstaaelsen af Tidens sande Indhold. At dette ogsaa mesterligt lykkedes ham, have alle erkjendt, ikke mindst de, som senere arbejdede videre i Studiet af den samme Tid. *Joh. Stp.*

Den af Historien og Arkæologien saa fortjente svenske Slægt Hildebrand har mistet sit ældste Medlem Hans Hildebrand; han var født 1842 og døde 2. Febr. 1913. H. var Søn af B. E. Hildebrand, bekjendt som Myntkjender og Udgiver af *Diplomatarium Svecanum*, og havde arvet Faderens Interesse for arkæologiske og historiske Studier; han blev hans Medarbejder og senere hans Eftermand som Rigsantikvar (1879). H. havde sit særlige Omraade dér, hvor Historie og Arkæologi mødes. Saaledes var allerede hans Doktorafhandling *Svenska folket under hednatiden* (1866) en idérig Bog ved dens Maade at sammenknytte arkæologiske Undersøgelser med historiske. Derimod viser H.s Fremstilling af Middelalderens Historie i den illustrerede *Sveriges historia* (1877, 2. Opl. 1905), at han havde Vanskelighed ved at skildre Udviklingens politiske Sider og Statshistoriens store Træk. I talrige Skrifter har han behandlet ethnografiske og arkæologiske Emner, og han har givet en samlet Fremstilling af Oldkundskaben i *De förhistoriska folken i Europa* (1873–80). Paa Arkæologiens ældre Omraade vandt H. vel mest Opmærksomhed, da han i 1870, samtidig med O. Montelius, men uafhængig af denne, foretog Studier over Formers Udvikling, særlig over Spændets Historie, og paa disse grundede den arkæologiske Forsknings-

maade, som man betegner som den svenske Typologi. Især have dog hans Undersøgelser vendt sig mod Middelalderens Mindesmærker og Oldsager, dens Kirkebygninger, Skikke og Sæder og hele Kulturliv; der findes i svenske Tidsskrifter Afhandlinger af ham om saadanne Emner i Hundredtal. Lykkeligt var det, at H. sammenfattede hele sin Viden paa dette Omraade i det store og rigt udstyrede Værk *Sveriges Medeltid. Kulturhistorisk Skildring*, hvoraf 3 Bind paa ialt 3000 Sider ere udkomne (1884—1903). Det er en Guldgrube for alle, der søge Oplysning om svensk Kultur i hine Tidsrum, selv om man stundom føler sig snarere stillet i et rigt Museum end vejledet til en overskuende Indsigt og selv om man til Ex. kan undre sig over, at Skaane ofte behandles som samhørende i Kultur med Sverige paa hin Tid. Imidlertid bliver man overalt belært og møder hyppigt fortrinlige lagttagelser, snilde Gisninger og gode Vink, saaledes som det altid var Tilfældet med H.s Skrifter og saaledes som det allerede blev udtalt 1873 af Gustav Storm i Anledning af H.s Oversættelse af *Heimskringla* og hans Forklaringer til denne. *Joh. Stp.*

Den 18. Dec. 1912 døde Professor i Geografi ved Lunds Universitet Hans Hugold v. Schwerin, 59 Aar gammel. Schwerin havde indenfor Geografien en særlig Interesse for Ethnografien, og vel allermest for Berøringerne mellem Historien og det ethnografiske og geografiske Studium. Derom vidnede allerede hans første lærerige Afhandling *Herodots framställning af Europas Geografi* (1884), hvortil sluttede sig senere Studier over *Feniciernas kringsegling af Afrika* (1902), *Odysseus' irrfärder* (1909). I en Aarrække har Schwerin været Danmarks Konsul for Kongo, som han havde berejst, og hans Interesse for dette Land og hele den afrikanske Verdensdel gav sig Vidnesbyrd i flere Bøger, saaledes *Slafveri och slafhandel i Afrika* (1891), *Muhammedanismen i Afrika* (1892). Schwerin har skildret Geografiens Historie i en populær Form i de to Bøger, *De geografiska upptäckternas historia. Forntiden och medeltiden* (1905), *De stora upptäckternas tidevarf* (1900), hvilken sidste ogsaa er udkommet